

VRAŽDY

تنظير

SOŇA BULBECK

MARENČIN PT

VRAŽDY

ۛ

منظرة

SOŇA BULBECK

VRAŽDY

و

منظرة

MARENČIN PT

*Všetky postavy, miesta a udalosti v tejto knihe sú vymyslené
a ich podobnosť so skutočnosťou je čisto náhodná.*

© Soňa Bulbeck, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media, s. r. o.

Jazyková úprava Linda Benkovičová

556. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-743-2 (viaz.)

ISBN 978-80-8114-743-2 (ePub)

ISBN 978-80-8114-743-2 (PDF)

Prológ

Abdulrahman pozrel nervózne na hodinky. Každú minútu očakával, že sa z blízkej mešity ozve ťahavé „Alah Akbar“, zvolávanie k večernej Isha modlitbe. O takomto čase už býval zvyčajne doma a zúčastňoval sa spoločnej modlitby so svojimi synmi a susedmi v miestnej mešite. Dnes ho tento neskorý večerný čas zastihol ešte v práci. Nervózne chytil do ruky mobil a pozrel na displej. Nie, žiaden neprijatý hovor sa nekonal. Lietadlo malo pristáť už pred hodinou. Stalo sa niečo?

Pomaly zodvihol svoju mohutnú telesnú schránku z pohodlného koženého kresla a prešiel k oknu. Šéf saudského tajného vyšetrovacieho oddelenia bol urastený päťdesiatnik s malou elegantnou tmavou briadkou à la „Kráľ Abdullah“ a nepokojnými tmavými očami. Postavil sa k oknu a zapozeral sa von na večerný Rijád. Pod oknami modernej budovy saudského Ministerstva vnútra sa pomaly hýbali svetlá áut, vlečúce sa v obvyklej večernej zápche – bežný obrázok saudského hlavného mesta týchto dní. Abdulrahman sa usmial. Miloval toto mesto. Miloval túto krajinu a bol by pre ňu urobil všetko. Aj keď jeho posledný krok ho stál naozaj veľa. Priznať podozrenie, že s nedávnymi úmrtiami v kráľovskej rodine to nie je celkom v poriadku, a prizvať si odborníka z cudzej krajiny bolo určite to najťažšie rozhodnutie v jeho kariére...

Vrátil sa k stolu a znovu skontroloval email s detailmi od amerického kolegu zo CIA. Lessley McKenzie – tridsátpäť rokov, slovenská matka, arabský otec, americké občianstvo... „Vyzerá to na zaujímavého týpka. Hlavne nech pomôže..“

pomyslel si v duchu. Očakávané „Alah Akbar“ sa rozľahlo ulicou, nasledované echom z ďalších okolitých mešít, ktorých bolo v centre mesta neúrekom. Abdulrahman pomaly vstal a z prvej zásuvky svojho pracovného stola vybral kľúče od auta. Chytil mobil do ruky práve v okamihu, keď sa ozvalo jeho zvonenie. Bandar, jeho osobný asistent. „Konečne,“ vydýchol si uľahčene a prihlásil sa. „Je tu,“ sucho povedal Bandar do telefónu. „Výborne,“ odpovedal Abdulrahman, „choďte do hotela a dohodni sa s ním, že ho vyzdvihneš zajtra ráno o deviatej.“ „Nooo... v poriadku,“ odpovedal Bandar. Niečo v tóne jeho hlasu Abdulrahmana zarazilo. „Nejaký problém?“ opýtal sa opatrne. „No, ako sa to vezme,“ odpovedal Bandar. „Ja len, že to nie je on, ale ona...“

تَقَال

I

Lessley sa slastne natiahla na veľkej pohodlnej posteli a zazívala s otvorenými ústami. Pomaly, ako to robila každé ráno, natiahla opatrne najprv jednu nohu, potom druhú, potom ruky a nakoniec si ponáťahovala každý sval na tele a rozťahla sa na posteli, aká bola dlhá a široká. Potom sa posadila a s vrodenným optimizmom sa usmiala sama na seba do veľkého zrkadla v tmavom drevenom ráme, ktoré viselo oproti posteli na stene. Cez tmavé ťažké závesy prenikalo slabé slnečné svetlo a keď

Lessley vyskočila a odtiahla ich, otvorila sa pred ňou prekrásna panoráma diplomatickej štvrte. Hotel Marriot Courtyard, kde ju ubytovali, bol pekný a moderný, v severnej časti Rijádu, a ako neskôr pri raňajkách zistila, boli tu ubytovaní hlavne diplomati a prominentní biznismeni. Niektorí z nich mali so sebou aj svoje manželky, ktoré si s neskrývanou nevôľou Lessley prezerali, keď vbehla do jedálne bez abáje, len v tmavom nohavicovom kostýme a s nezahalenou hlavou. „Môžem vám nejako pomôcť, madam?“ prihovoril sa jej po anglicky úctivý Filipíнец v tmavozelenej čašníkovej uniforme. Lessley sa rozhliadla po nevelkej jedálni, kde bolo niekoľko stolov a v strede rozložený tradičný raňajkový bufet. Na konci si však všimla sklenené dvere na terasu, kde bolo vidno niekoľko kusov ratanového nábytku. „Možem sedieť aj vonku?“ opýtala sa s úsmevom. „Samozrejme, madam, hneď vám tam prestriem,“ odpovedal čašík a Lessley ho o chvíľu nasledovala s pohárom vody a pomarančového džúsu. „Kávu alebo čaj?“ pristavil sa pri nej znovu, keď si už vychutnávala hrianku a miešané vajíčka. „Espresso

s mliekom, ďakujem,“ prikývla s plnými ústami. Bola hladná ako vlk. Večer bola už príliš unavená na to, aby ešte niečo zjedla, takže v podstate naposledy jedla asi pred dvadsiatimi hodinami – ešte v lietadle. S nadšením si vychutnávala príjemné slnečné počasie a svieži ranný vzduch a bolo jej jasné, že hotelová terasa sa stane jednoznačne jej obľúbeným miestom. Práve si dávala druhú kávu a croissant, keď k nej prišiel čašník. „Madam, váš šofér čaká...“ povedal s úklonom. Lessley pozrela na hodinky. Mala ešte päť minút. „Ďakujem, hneď som tam...“ odpovedala. Vybehla hore do izby, prehodila si abáju, zahalila hlavu veľkou farebnou hodvábnu šatkou a zoberúc do ruky tašku so svojím laptopom, vyšla z izby. V hotelových dverách sa usmiala sa na čakajúceho Bandara. Mal na sebe bielu thóbu, na hlave červeno-bielu šatku a vyzeral úplne inak ako včera večer na letisku, kde ju čakal v rifliach a tričku. „Dobré ráno,“ pozdravil, „ako ste sa vyspali?“ „Výborne, ďakujem,“ odpovedala Lessley a sadla si na zadné sedadlo čiernej limuzíny s tmavými sklami. V priebehu niekoľkých minút prečítala a odoslala

pár mailov, pozrela si správy a potom mobil odložila naspäť do tašky a venovala sa okoliu. Bandar, ktorý doteraz mlčal, rešpektujúc, že sa venuje mobilu, dodal trochu ospravedlňujúco: „Budeme tam o chvíľu... Rijád je teraz samá obchádzka. Budujeme metro...“ dodal s hrdosťou v hlase, míňajúc červeno-bielo pásikované betónové kvádre, lemujúce cestu po oboch stranách. „Vidím,“ prikývla Lessley, so záujmom sledujúc okolité budovy aj robotníkov vo svietiacich kriklavo zelených bezpečnostných vestách, postávajúcich okolo s lopatami. Hlavy aj tváre mali zahalené tmavými šatkami a vyzerali tak trochu ako teroristi. „Tam ideme...“ ukázal Bandar napravo, kde sa týčila mohutná budova saudského Ministerstva vnútra. Mala tvar obrátenej pyramídy a Lessley tak trochu pripomenula podobnú budovu, ktorú jej ukazovala matka pri niektorej z ich spoločných návštev Bratislavy. „Šéf vás prosí, aby ste si obliekli toto...“ podal jej Bandar malú igelitku, ktorá doteraz ležala na prednom sedadle. Lessley ju otvorila. Bola v nej čierna hodvábná šatka a závoj na tvár, aký nosili saudské ženy. „Podľa neho

bude bezpečnejšie, keď nikto nebude vedieť, kto ste...“ vysvetľoval Bandar a zaradil sa do pruhu na odbočovanie na veľké kryté parkovisko pred budovou. Lessley si opatrne zaviazala okolo hlavy šatku a závoj. Nahla sa dopredu a pozrela sa do spätného zrkadla. Vyzerala úplne ako Saudčanka. Iba oči mala asi trochu svetlejšie ako ony...

O pár minút už poslušne kráčala za Bandarom. Vošli do budovy bočným vchodom a Bandar použil čipovú kartu na vstup do výťahu. Viedol ju dlhou chodbou ku skleneným dverám, na ktorých bolo po arabsky napísané „Vyšetrovacie oddelenie“. Bandar ich otvoril a nechal ju vojsť dnu. Prešli okolo niekoľkých dverí, kým zastal pred jednými, na ktorých bol nápis „Abdulrahman al Mohamed Bin Turki, šéf oddelenia“.

„Tu sme,“ povedal Bandar a otvoril dvere do priestrannej kancelárie. „Toto je moja pracovňa. Poviem šéfovi, že sme tu. Môžete sa zložiť,“ dodal a nehlučne vkĺzol za dvere na konci miestnosti. Lessley sa poobzerala a zbadala za dverami vešiak. S uľahčením si zložila závoj a šatku a vyzliekla

abáju. „Ako v tom môže niekto dýchať?“ dumala ešte chvíľu potom, ako už mala voľnú tvár. „Nech sa páči,“ otvoril Bandar doširoka dvere a Lessley vošla dnu. Abdulrahman, oblečený takisto v klasickej bielej thóbe a so šatkou na hlave, vstal od svojho pracovného stola. „Vitajte,“ povedal po anglicky, „ďakujem, že ste prišli. Nech sa páči, posadte sa...“ ukázal na koženú sedačku v rohu. „Ďakujem,“ odpovedala Lessley. „Kávu, čaj?“ opýtal sa Abdulrahman a posadil sa naproti. „Kávu a vodu,“ odpovedala Lessley a Bandar vzápätí zmizol. „Akú ste mali cestu?“ zdvorilo začal Abdulrahman. „Výbornú. Nemeškali sme. Len tu v Rijáde sme trochu dlhšie čakali na batožinu...“ takisto zdvorilo odpovedala Lessley. „A môžeme hovoriť aj po arabsky, ak vám to viac vyhovuje,“ usmiala sa na neho. „Ja som študoval v Spojených štátoch, nerobí mi problém hovoriť po anglicky,“ pokračoval Abdulrahman vo vzájomnom oŕukávaní sa. „A v ktorom meste, ak sa smiem spýtať?“ „V Chicagu...“ „Ja som sa narodila v New Yorku. Moja matka je dcérou slovenských emigrantov. Ušli z Československa v roku 1968.“

Otec bol z Kataru, tiež študoval v Amerike. Tam sa s mamkou zoznámili. Bohužiaľ, zomrel na rakovinu pred tromi rokmi...“ „Ach, to mi je ľúto...“ s účasťou dodal Abdulrahman. Keď Bandar rozložil na stolíku kávu a karafu a poháre s vodou, Abdulrahman mu pokynul rukou, aby si sadol k nim. „Tak. A môžeme prejsť k faktom,“ začal pomaly.

وَسَّال
فِي جَزِيرَةِ
العَرَبِ

2

Keď Abdulrahman skončil, Lessley sa pohodlne oprela a zavrela oči. Mala encyklopedickú pamäť, dokázala si pamätať množstvo vecí a v okamihu ich analyzovať. To bol dar, kvôli ktorému ju jej americký šéf rád poveroval tajným úlohami, keď si chcel byť istý, že dotyčný agent si nebude robiť žiadne poznámky – ani na papier, ani v počítači. Lessley používala mobil alebo laptop na surfovanie po internete a vybavovanie pošty, ale informácie si dokázala zapamätať. Aj teraz sa jej pred očami okamžite vybavila tabuľka

s menami štyroch zosnulých princov a automaticky si k nim priradovala fakty, ktoré práve počula.

„Potrebujem rodokmeň saudskej kráľovskej rodiny,“ povedala po chvíli a otvorila oči. Abdulrahman len pozrel na Bandara, ten mlčky vstal a vyšiel z miestnosti. „Povedzte mi, kedy ste prvýkrát začali mať podozrenie, že so smrťou korunných princov nie je nič v poriadku,“ obrátila sa Lessley na Abdulrahmana. Ten vstal a začal sa trochu nervózne prechádzať po miestnosti, rozkladajúc pritom rukami.

„Princ Mishaal bol už pomerne starý. Mal sedemdesiatpäť rokov a za sebou celkom náročný život. Posledných pár rokov pracoval ako guvernér provincie Jizán, čo je na hraniciach s Jemenom, a bol nútený denne sa potýkať s nepokojmi, s pašerákmi drog a dokonca aj s vojnou medzi Saudi a Jemenom. Že dostal infarkt, to bolo v jeho prípade celkom pochopiteľné. Princ Sultan, druhý v poradí, bol síce mladší, ale zato žil veľmi nezdravým spôsobom života. Mal cukrovku, vysoký krvný tlak, bol obézny a...“ trochu zaodfhal, „... bolo o ňom známe, že si rád vypil...“ Lessley trochu prekvapene zdvih-

la obočie. Pred príchodom do Saudi si podrobne naštuďovala informácie o tejto krajine, a tak vedela nielen to, že si musí z New Yorku doniesť abáju, ale aj to, že je v krajine prísna prohibícia a že alkohol je zakázané predávať aj konzumovať. Aj letušky v lietadle ponúkali posledný drink predtým, než lietadlo prekročilo pomyselné vzdušné hranice nad Saudskou Arábiou. „Nuž áno,“ nervózne spájal a rozpájal prsty Abdulrahman, „v tejto krajine sa deje všeličo a všetci sme len ľudia. Takže ani pri jeho spôsobe života nebol infarkt ničím výnimočným...“ Abdulrahman sa odmlčal a vyzeral, že sa plne venuje výhľadu z okna kancelárie. Lessley zavrela oči a znovu si v mysli predstavila tabuľku s údajmi. „A čo princ Mohamed?“ opýtala sa po chvíli, keď sa Abdulrahman nemal k slovu. „Princ Mohamed bol mojím najbližším priateľom,“ otočil sa a vrátil sa k Lessley. „Poznali sme sa od detstva, boli sme takmer vrstovníci. Hrávali sme sa spolu v paláci jeho otca alebo na farme mojich starých rodičov, chodili sme spolu do jednej školy a dokonca sme spolu študovali aj na Univerzite medzinárodných

vzťahov v Chicagu. Posledné roky sme boli skoro ako kolegovia. On pracoval ako šéf odboru zahraničných vzťahov na Ministerstve obrany a ja tu, na Ministerstve vnútra. Veľa problémov sme riešili spoločne. Stretávali sme sa pracovne, ale aj súkromne – môj najstarší syn má za ženu jeho neter...“ „Hm, a prečo si myslíte, že on nemohol zomrieť na infarkt?“ „Poznal som jeho životný štýl. Žil pomerne striedmo a bol taký... taký pohodový. Vždy dobre naladený, všetko sa snažil riešiť s humorom. Nikdy som ho nezažil v strese. Takí ľudia nezomierajú na infarkt...“ pokrútil hlavou. „A okrem toho... na myšlienku, že s jeho smrťou to nebolo všetko v poriadku, ma priviedol práve jeho lekár. Tvrdil, že pár dní predtým bol Mohamed u neho na preventívnej prehliadke a že bol zdravý ako ryba. Srdce mal ako zvon – tak doslova to povedal...“ „Ale vy ste povedali, že práve princ Mohamed zomrel v Piešťanoch. To sú kúpele na Slovensku. Myslela som, že sa tam bol liečiť...“ „Nie,“ pokrútil hlavou Abdulrahman, „na liečení tam bol jeho mladší syn Abdullilah. Ten mal nepríjemnú autohaváriu a v Piešťanoch sa ho

snažili znovu postaviť na nohy. Má, chudák, ešte len osemnásť rokov. Mohamed sa tam zastavil len na tri-štyri dni po ceste z konferencie o bezpečnosti vo Viedni...“ „Aha,“ pokývala hlavou Lessley. Bolo jej to už jasnejšie. „A čo princ Kháled? Posledný v poradí? Ten mohol zomrieť na infarkt?“ opýtala sa trochu zvedavo, v duchu už vpisujúce získané údaje do tabuľky. „Nie, podľa mňa ani ten nie. Bol zo všetkých tých štyroch najmladší a určite aj najzdravší. Bol propagátorom zdravého životného štýlu. Veľa ľudí ho zato nemalo rado. Tvrдили, že je málo „saudský“. Vyštudoval v Londýne a nakazil sa anglickým zdravým spôsobom života. Miloval tenis, jazdu na koni, pravidelne behal a jazdil na bicykli. Bol dokonca vegetarián, čo je v Saudi považované za niečo úplne scestné, keďže mäso sa tu pokladá za základnú potravinu. Jedol iba ryby a morské plody. A bol taký, ako hovoria Angličania, „easy going“. Nič si z ničoho nerobil a všetko hádzal z jedného pleca na druhé. Infarkt? Určite nie...“ zamietavo pokrútil hlavou. „Kým pri Mohamedovi som mal iba podozrenie, pri Kháledovi som si už bol stoper-

centne istý, že niečo nie je v poriadku.“ „Rozprávali ste sa aj s jeho lekárom? Bol pri ňom, keď zomrel?“ „Bohužiaľ nie, princ Kháled zomrel v Londýne. Bol tam služobne na promóciách saudských študentov, študujúcich v rámci štipendia nebohého kráľa Abdullaha. Príčinu smrti určil miestny lekár – tak ako aj v Mohamedovom prípade. Uňho ju stanovil privolaný kúpeľný doktor v Piešťanoch.“ „Predpokladám, že niečo také ako pitva sa nekonalo,“ opatrne poznamenala Lessley. „Samozrejme, že nie...“ priam pohoršene dodal Abdulrahman. „V našej krajine sa to považuje za znesvätenie. Ukladáme telo na odpočinok do dvadsiatich štyroch hodín po smrti.“ „Do jednoduchého neoznačeného hrobu...“ dodala pre seba v duchu Lessley ďalšiu informáciu, ktorú mala z internetu. A to, že tu žiadna exhumácia nehrozí, jej bolo absolútne jasné tiež...